

% 100 ÇALIŞ 40 YAŞA !

İ z m i r
B ü y ü k ş e h i r
Belediyesi'nin hizmet satın
aldığı İZULAŞ ve İZELMAN A.Ş.
personelinin bir kısmı net ücretin % 40
sosyal hakların ise % 50 eksikliğini almakta.
Belediye yetkililerinin ve maalesef sendikacıların
söylemine göre "% 40 eksik almak diye bir şey
olmadığı" söz konusu işçilerin maaşlarının o kadar
olduğu, bir kesinti olmadığı yönünde. İşin yasal
mevzuat kısmına baktığımızda % 40 ya da % 50 bir

kesinti olmadığı doğru olmakla birlikte pratikte aynı işi
yapan şoför arkadaşların maaşlarına göre % 40, sosyal
hakların da ise % 50 eksik ödeme alındığını görüyoruz.
Bu durumun düzelmesi için biraraya gelmeye
çalıştığımız her durumda, işveren temsilcilerinden
önce, sendikacıların müdahalesiyle karşılaşmaktayız.
2013 Şubat ayı içinde % 40'lıkların sorunlarını
gündeme getirmek için sendika binasına
"gerçekleştirilen ziyarette sendikacılar, kendilerinin
bir şey yapamayacağı, muhataplarının kendileri
olmayıp garajlardaki işyeri temsilcileri olduğunu

DEVAMI 2. SAYFADA

SENDİKAYA ÜYE OL! SAHİP ÇIK! DENETLE!

Yerel yönetim emekçilerinin sendikaları üzerinde kara bulutlar dolaşıyor. Belediyelerde örgütlü bulunan işçi ve kamu emekçisi sendikalarında sendikaların varoluş gereklerine uygun biçimde emekçilerin kolektif çıkarlarını patron (belediyelerde başkan veya her türlü belediye şirketi yöneticisi ya da belediyenin taşeronu verdiği işlerdeki patronlar-ki bunlar da genelde meclis üyelerinden ya da akrabalarından olurlar) karşısında savunmaya kalkışmak sendikalarımız bürokrataştıkça zorlaşıyor.

DEVAMI 3. SAYFADA

BELEDİYEDE ÇALIŞAN EMEKÇİLER

SESLERİNİ VE MÜCADELELERİNİ BİRLEŞTİRİYOR!

Bizler bu coğrafyanın farklı yerlerinde, farklı alanlarda çalışan belediye emekçileri olarak sesimizi ve mücadelemizi birleştirmek için bu bültenle yola çıkıyoruz. Belediye binalarındaki departmanlardan park ve bahçe işlerine, temizlik işlerinden ulaşım onlarca farklı alanda çalışıyoruz. Bizi birbirimizden ayıran çalışma ortamlarımız dolayısıyla, ortak bir alanda bir araya gelmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Tam da bu amaçla tüm sorunlarımızı paylaşacağımız, bu sorunlara birlikte çözüm arayabileceğimiz bir araç yaratmak istedik. Belediye emekçisi arkadaş işte bu elinde tuttuğun bülten coğrafyanın farklı yerlerinde aynı sorunları aynı baskı ve sömürüyü yaşayan bizlerin ortak sesi olacak. Tek başına bir şeyleri değiştirmek zordur ama bizler yan yana geldiğimizde neleri değiştirebileceğimizi iyi biliyoruz. Farklı şehirlerden farklı alanlarda çalışan belediye emekçilerinin yazıları ile oluşturuldu ilk sayımız. Bir sonraki bülten için sesimize siz de ses katmak istiyorsanız bize ulaşın. Ne kadar çok olursak o kadar güçlü oluruz. Paylaşmak istediğiniz yazıları belediyeemecisi@gmail.com adresine yollayabilirsiniz.

% 100 ÇALIŞIP, % 40 YAŞAMAK

1. SAYFANIN DEVAMI

söyleyerek" varolan sorunun etrafından dolanmayı tercih ettiler.

Oysa ki bizler sendika üyesi olarak iş yaşamımızla ilgili bir sorunu dile getirmek için sendika binamıza kadar gitmiştik. Yapılması gereken sorunumuzu dinleyip, çözüm üretmekten aksine bir davranışla sorumluluk bir alt kademedeki sendika temsilcisine havale ediliyor.

Sendikanın muhalif kesimi sık sık tehdit ediliyor, iki işçinin arasında konuştuğu sorunlar yüzünden sürgün tehditiyle sindirilmeye çalışılıyor.

İkramiyelerin yatmaması vb. konularda sendikaya sorulduğu zaman haberimiz yok, bilmiyoruz tarzı cevaplar veriliyor, işçi haklarını aramaktan daha çok haklarını savunan işçilere mani olmaya çalışıyorlar. İşçiler sendikaya kesinlikle güvenmiyor, %40 eksik maaşlı işçi alınmasına imzayı atanda sendikadır, bizim haklarımızı düzeltin diyen işçiye "şartlar böyle istemiyorsan girmeseydin, bilerek bu işe girdin" deniyor, bizzat sendika temsilcileri tarafından

Sendikaya giden işçilerle muhatap kimse bulunamıyor, bulunsa dahi sendikacılar tarafından işçiyle muhatap olunmuyor.

Sabah 06.00'da servise çıkacak bir işçinin garaja 05.00 gibi gelmesi gerekiyor, fakat mesaisi sabah 06.00'da başlatılıyor yani garajda araç hazırlayıp servise çıkacağı yere giden süreç mesaiden sayılmıyor. Sendikaya durum bildirildiğinde "işine gelirse" deniliyor. Çünkü sendika temsilcileri durumdan müzdarip değil günde 3-4 saat çalışıp gidiyorlar.

Şoförlerin can güvenliği işveren tarafından sağlanmıyor. Her gün en az 20-30 şoför darp ediliyor veya ölümlerle tehdit ediliyor. Günde en az 300-400 şoför hakaret veya küfür yemek zorunda kalıyor.

Son duraklarda şoförlerin ihtiyaç giderecekleri seyyar tuvaletler kaldırıldı. Şoförler ihtiyaç giderecek bir yer bulamıyorlar. Ayrıca son duraklarda İZYUK'a bağlı kantinlerde sadece donmuş ve tarihi çoğu zaman geçmiş et satılıyor. Bu yiyecekte şoförler sık sık zehirleniyor. Bu sendikaya bildirildiğinde bizim buna bir şey deme hakkımız yok diyorlar. Sendika nedense (!) belediyenin şirketine karışmak istemiyor.

Kantinde satılan çaylar da yiyecekler de bit pazarında dahi bulunmayan en kötü mallar. Zehirlenme olayı sık sık oluyor. Bunu bildireceğim diyen şoföre ise "başına dert alırsın" diyerek izin verilmiyor.

Rahatsızlanıp rapor alan işçi tehdit ediliyor. Çoğunlukla ya görev yeri daha kötü yere veriliyor ya sabit arabasından alınıyor ya da parçalı iş yazılıyor. 1 yıl boyunca rapor almayan şoförlere 10 yevmiye ikramiye verilirken % 40'lıklara bu ikramiye 5 yevmiye olarak yansıyor.

Otobüs saatlerinin ayarlanmasında işi asıl yapanların, şoförlerin fikri sorulmuyor. Fakat düzenlemenin aksaklıklarından birebir şoförler mağdur oluyor. Yolcu ile ilk muhatap olanlar şoförler olduğundan , yolcu bütün sıkıntısını, rahatsızlığını bizlere yöneltiyor. Güzergah belirleme ve zaman aralıklarına karar verme merciinde şoförlerin de yer alması gerekiyor.

İşyerinde kaza meydana gelmesi durumunda bunun

sonuçlarına yine biz çalışanlar katlanmak zorunda kalıyoruz. Meydana gelen kazalarda maddi zarar işveren tarafından karşılanmadığı için biz şoförler tarafından ödenmek zorunda kalıyoruz. Her ay 1 yevmiyemizi olası kazalar için kaza derneğine bağışlamak zorunda kalıyoruz. Bu koşullar altında dernekten bir sıkıntımız olduğu sonucuna ulaşılmaz. Dernek bu haliyle bir çok arkadaşımızın zor koşullar altında kalmasını engelleyen bir emniyet görevi görüyor. İşveren bizi dernek kurmaya kendi paramızla, işkazasının yükünü ödemeye mahkum ediyor.

SENDİKAYA ÜYE OL! SAHİP ÇIK! DENETLE!

1. SAYFANIN DEVAMI

Bunun en önemli nedeni bazı sendika yöneticilerinin yerel yönetimde emekçilerin ortaklaşa çıkarları adına hareket eden bir mücadelenin öncüsü olmanın tersine adeta bir belediye bürokrati gibi davranmasıdır. İktidarını genelde yerel yönetimde iktidar olan veya olabilecek olan partide alınabilecek bir koltuk veya kariyer ihtimaline bağlayan ve bu ihtimali mücadele etmekten imtina ettikçe artan kimi yöneticiler, bu sayede yerel yönetimle yakın ilişkiler edinmekte ve kendilerini temsil ettikleri emekçilerden farklı ayrıcalıklarla donatılmaktadırlar. İş böyle oldu mu da işyeri odaklı, ortak hakları koruma ve ilerletme amaçlı bir mücadele örmeye çalışanlar sendikaya muhalif, oyunbozan damgası yemektirler, ancak sendikalı olmanın asıl gereği bundan başka bir şey değildir. Çıkarları sendikalarımızın tabanındaki işçi ve emekçilerin çıkarlarından farklılaşan bir katmanın sendikalarımızı iş yapamayacak hale getirmesini ancak sendikamıza daha çok sahip çıkarak engelleyebiliriz.

Sendikalarımız içinde en küçük işyerimizden şube yönetimlerine, aşağıdan yukarıya işleyecek, işleyişi kontrol edecek denetim mekanizmaları kurmalıyız. Sendikalarımızı yeniden üyelerinin ve işyerlerinin bağrında yaşayan örgütler haline getirmek için bulunduğumuz yerlerde mücadeleye istekli arkadaşlarımızla toplanarak iç örgütlülük yaratmalı, bunları işyeri komiteleri haline getirip süreklileştirmek için adımlar atmalıyız.

Hali hazırda örgütlü sendikalarımızın bulunduğu işyerlerinde sendika yöneticilerinin yaptığı yanlışlara kızarak yaşanan istifalara ve tamamen işbirlikçi, sınıf mücadelesi namına hiçbir potansiyeli olmayan gerici sendikalara geçişlere tanık oluyoruz. Bu, piyeye kızıp yorgan yakmaktır. Sendikalar dünyada ve Türkiye'de işçilerin, emekçilerin uzun yıllar kanları, canları pahasına verdikleri mücadeleler sonucu, işçi sınıfına kazandırdıkları ve devamlılığını sağlamamak için de bir o kadar emek verdikleri kurumlardır. Yani sendikalar onun sayesinde ayrıcalık edinenlerin değil, en başta yöneticilerin yanlışlarını görüp, kızanlarıdır. Fakat gerçekten sahip olabilmeleri için sahip çıkmaları, bırakıp gitmemeleri gerekmektedir. Unutmayalım ki Türkiye genelinde yaşanan direnişlere baktığımızda birçoğu patron tarafından dayatılan sefalet

koşullarına karşı saldırı altındaki yaşamlarını korumak için işyerlerine sendikayı sokmaya çalışan işçilerin kapı önüne konması nedeniyle gerçekleşmektedir.

Biz sendikaya yüz çevirip örgütsüz kalırsak patron güçlenecek ve sınıfımızın mücadele yokluğunun yarattığı boşluğu patronun yeni hak ve ücret tırpanlamaları alacaktır. Bunların emekçilere uygulanması bizim de örgütsüzlüğümüzün katkısıyla kolaylaşacak, sendikada ayrıcalıklarını pekiştiren kimileri de yapılabilecek olan mücadelenin çoğu zaman söyledikleri gibi yasalara uygun olmadığını daha da kolay iddia edebilecektir. Ancak hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamız ve aksini söyleyenlere hatırlatmamız gereken, yasaların da dünya ve Türkiye tarihinin gösterdiği gibi emekçilerin mücadelesiyle değiştiği ve yeniden yazıldığıdır.

Sendikalarımızın yönetici kadrolarında bulunan kişilerin doğru olmayan pratiklerine kızıp ortak mücadele örgütlerimiz olan sendikalarımızı terk etmemeli, aksine işyerlerimizden başlatacağımız mücadeleyle onları güçlendirmeliyiz. Sendikalarımız emekçiler olarak hepimizin ortak mücadele örgütleridir. KESK, DİSK ve TÜRK-İŞ'in mücadeleciler tarafından sıklıkla eleştirilen işbirlikçi, patrone çok patroncu sarı sendika haline gelmemek ve bir yandan sendikalarımızı ayağa kaldırırken diğer yandan da işçi ve kamu emekçisinin ortak örgütlenmesini yaratmak için haydi mücadeleye, örgütlenmeye.

Tüm Bel-Sen üyesi bir kamu emekçisi

ÖRGÜTLENME GÜCÜMÜZ, GREV SİLAHIMIZ!

Bundan yaklaşık iki ay önce Antalya Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'ne bağlı olarak çalışan taşeron işçiler Ağustos ayından beri ödenmeyen maaşlarını alabilmek için iş bıraktı.

Her sabah olduğu gibi 3 Aralık günü sabahı da işçiler, Gürsu'da bulunan şantiyede bir araya geldiler. İş tulumlarını giydiler. Ama o günü farklı kılan bir şey vardı, artık bıçak kemiğe dayanmıştı. Aylardır maaşlarını alamadıkları için evine ekmek götürmekte bile zorlanan işçiler buna dur demek için eyleme geçtiler ve talepleri yerine getirilinceye kadar iş bırakacaklarını söylediler. İşçiler "4 ay önce aldığımız 300 lira ile biz 4 ay nasıl geçineceğiz? Belediye başkanı kokteyller düzenliyor, festivaller yapıyor, insanların gözünü boyuyor, işçiler aç susuz kaç aydır maaş alamıyoruz" diye konuştular.

Eylemin ilk gününde işçiler arasından bir görüşme heyeti seçildi ve Park ve Bahçeler Daire Başkanı ve Müdürü ile bir görüşme yapıldı. Yapılan görüşmede işçiler eylemi bitirmemeleri halinde işten atılacakları yönünde tehdit edildi. Ama bu tehdit işçilerin kararlı duruşunu bir an olsun etkilemedi. Ardından yapılan görüşmelerde ise bir aylık maaşlarının yatırılacağı sözü verildi. Yine değişen bir şey olmadı çünkü bu

teklif işçilerin talebini karşılamıyordu. Patron maaşların tamamını ödemediği takdirde eylemlerine devam edeceklerini, kesinlikle işe çıkmayacaklarını söylediler.

Eylemin ikinci günü olduğunda durumlar değişmeye başladı. İşçilerin talepleri arkasındaki kararlı duruşu sayesinde kazanım sağlandı. Belediye ile görüşen işçiler Ocak ayı içerisinde tüm maaşlarının yatırılacağı ve ayrıca eyleme katılan işçilerin hiçbirinin işten atılmayacağı sözünü aldılar. Bununla birlikte verilen bu sözlerin belediye tarafından yazılı olarak belgelenmesini istediler.

Sonuç olarak işçi sınıfı eylem silahını bir daha patrona doğrulttu ve kazandı. Greve çıkmak bir yana bu eylemin kazanımla sonuçlanmasının en önemli nedenlerinden biri talepler arkasındaki kararlı duruş oldu. Ne tehditler ne aşağılamalar ne oyalamalar işçi sınıfını yıldırmadı. Tek başına bir işçinin bunu başarması neredeyse olanaksız biliyoruz, ama yüzlerce işçinin bir arada aynı duruşla tek sesle eyleme geçmesi neleri kazandırabilir bunu da bir kez daha görmüş olduk. Bizler ancak bir arada ortak geliştirebileceğimiz sayısız taleple patronlar karşısında güçlü olacağız. Yaşasın sınıf dayanışması!

